

Ըստ ժխտաբանի՝ Զուլա, Քիւրդ Զօղանն է, և աշխարհագիրները զիւղաքաղաք մը ցոյց կու տան Տիգրիսի եզերքը՝ արարական լեզուով Պէշաուէ կամ Գօղարուս, որ այժմեայ Ճըզլիքէն է :

Գարնի բեկապիր արձանագրութիւն մ'էս Պէշիստունի ճանապարհի քարաժայռերուն վրայ ցոյց կու տայ որ Վահու՝ միզա փոխանակելով Dadarshishին՝ 30 Թուրափահար (520-Յունով. 18½), Պարսիկները իրենց նուաճումները առաջացնելով կը հասնէին մինչև Անթիակարա (Ttdjari dans le Kurdistan)՝ ուր հաստատեցին իրենց բանակը, Վահու՝միզա հրահանգ ստացաւ բռնել Ուլմանտիլլի կիրճը...

Պէշիստունը Տիգրիսը իրանին կըսող մեծ ճանապարհն է, այնտեղէն կապուած կը տարուին 9 ապստամբապետներ՝ որոնց Դրզը Հայ մ'էր, որուն հայրենակիցները կը կոչուէին «Arminya» :

Յետոյ Թասիթի մէկ նկարագրութիւնը Հայաստանի Հռովմայեցիներէն տիրապետուելու համար այն ժամանակ երբ ներոնը կայսր հրատարակուեցաւ, կը ցուցնէ Հայերու ամէն միջոց ձեռք առնելը, բայց և այնպէս վերջ ի վերջոյ ուժէ իյնալը, ու Մարերու զիրքը այդ արշաւանքին առեն, որ իր մէջ կ'ամփոփէ Քիւրդական այժմեայ բարբերն ու յատկութիւններն ու Հայերու հետ իրենց քաղաքական վիճակակցութիւնը :

«Գօրայիւթօն» (Հռովմայեցի) կամենալով օգտուիլ Հայերու կրած սարսափէն, կ'որոշէ նուաճել հարաւային մայրաքաղաք Տիգրանակերտը, նա կ'ըսէ. միայն Մարերը զխաղաղութիւն ցոյց տուին, երբ բանակը կ'անցնէր Վանի և Ուրմիոյ լիճերու մէջտեղը. ասոնք սովորած լինելով ապրիլ աւաբառութեամբ՝ պաշտպանուած իրենց զահալիժող ու ապստամբուտ սեպաձև լեռներով, մեծ ձանձրոյթ կը պատճառեն Հռովմայեցիներուն, և Հռովմայեցիք անոնց վրայ կ'ուղարկեն Վրացական զօնեղ մը, միակ միջոց՝ պատժելու համար ապստամբ վայրենիները, առարկելով, և միթէ չա՞րժէր թափել տալ օտար՝ քան Հռովմէական արիւնը : »)